

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚA — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : PETRE BORSȘ

APARE, ODATĂ PE
SĂPTĂMÂNĂ

PROPRIETAR : I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an 30 Lei
Pe 6 luni 16 >
Pe 3 luni 8 >

Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaugă portul

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REPRODUȚIA INTERZISĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

91,— Oheul Dâmboviței —91.

Vis-à-vis de Palatul Justiției

Un număr vechi 2 Lei

Cine primește două numere consecutive din acest ziar se consideră ca abonat.

SUMAR

Jurisprudență Română:

Curtea de Apel din București, secția I : D. N. Coconescu, apel contra sentinței prin care fusese declarat în stare de faliment.

Curtea de Apel din Iași, secția I : Anton Rohr cu Maria Raubingher.

Curtea de Apel din Craiova, secția II : Ministerul Domeniilor cu Locuitorii inproprietăriți pe moșia Tismana cătunu Vânăta.

Curtea de Apel din Galați, secția I : Alexandru Ion cu Societatea de construcțiuni Macedo-Română.

Informațiuni : Compunerea Curței din Galați și a trib. Covurlui.—Compunerea Curței și a trib. Iași.

JURISPRUDENȚA ROMANA

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, SECȚIA I

Audiența de la 12 August 1896

Președinția d-lui AT. C. KIVU, Președinte

Deciziunea comercială No. 43

D. N. Coconescu apel contra sentinței prin care fusese declarat în stare de faliment.

Faliment.—Dacă tribunalul poate declara din oficiu pe un comerciant în stare de faliment pentru încetare de plăți. — Cum trebuie să fie încetarea de plăți pentru a putea fi declarat. — Dacă poate fi declarat pentru o jenă momentană, trecătoare.

Art. 701 codul comercial.

Tribunalul este în drept a declara din oficiu pe un comerciant în stare de faliment, însă pentru aceasta trebuie ca încetarea plăților să fie notoriă, adică să fie cunoscută de mai mulți sau să rezulte din fapte neîndoioase.

Această măsură, de o extremă gravitate, care poate atrage dupe sine ruina comerciantului, nu trebuie luată pentru o jenă momentană și trecătoare a comerciantului.

S'au ascultat: D-l avocat Cernea, care a asistat pe apelantul Coconescu, în susținerea apelului, precum și d-l judecător sindic Cristea, în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra apelului făcut de D. N. Coconescu în contra sentinței cu No. 979/96 a tribunalului Ilfov, secția comercială;

Având în vedere că motivele pentru care apelantul cere reformarea sus notatei sentințe și prin consecință, respingerea cererii de declarare în faliment sunt: activul său fiind cu mult superior pasivului, și de altă parte plătind toate cambiile nu este în încetare de plăți, și deci tribunalul nu putea din oficiu să declare falimentul;

Considerând că în principiu, tribunalul are dreptul a declara pe un comerciant din oficiu în stare de faliment, când încetarea plăților este notoriă, sau dacă rezultă din fapte neîndoioase (art. 701 cod. com.);

Considerând că în specie creditorul Rabinovic și Stark care avea să primească suma de 400 lei cu o schimbă nefiind plătită la scadență, a cerut declararea falimentului, pretinzând că debitorul Coconescu de mult încetase plățile; Că admițându-se această declarațiune prin sentința No. 944/96 s'a declarat falimentul și s'a procedat la sigilarea și inventarierea averii;

Că în contra acestei sentințe, D. N. Coconescu face opozițiune, iar pe de altă parte plătește suma datorită lui Rabinovic și Stark precum și toate creanțele celorlalți creditori încât la ziua fixată pentru judecarea opozițiunii, nici un creditor nu se mai prezintă; Că totuși tribunalul respinge opozițiunea și menține declararea falimentului;

Considerând că aceasta fiind situațiunea părților când s'a pronunțat sentința apelată reese că tribunalul din oficiu a declarat falimentul;

Considerând însă, că pentru a se recurge la această măsură de extremă gravitate, trebuia ca starea încetării plăților să fi fost notoriă, adică să fi fost cunoscută de mai mulți sau să rezulte din fapte neîndoioase;

Că pentru stabilirea notorietății nu se aduce nici o probă, de oare-ce numai un singur creditor cu o minimă sumă de 400 lei care cere declararea în faliment arată

că debitorul a încetat plățile că dară ne mai fiind nici un alt creditor care să reclame în justiție plata vre unei creanțe, starea notoriă a încetării plăților este numai aflată, iară nu și dovedită judecătorește;

Că pretinsa încetare de plăți nu reese nici din alte fapte neîndoioase, căci de și îndată după prima sentință, toată averea sus numitului comerciant a fost pusă sub mâna justiției el însă n'a încetat de a achita creanțele, ceea-ce se învederează că nu există nici un fapt cert din care să resulte încetarea plăților; Considerând că nu putea fi alt-fel, când din inventariu reese ca activul 40.196 lei 95 bani, întrece de patru ori pasivul care este numai de 8243 lei și 75 bani;

Considerând că dacă în present mai rămâne după cum se vede din desbaterile urmate înaintea Curței încă o creanță de câte-va sute de lei neplătită și la aquitarea căreia apelantul arată că se împotrivește pentru că nu se crede dator, aceasta nu denotă încetarea plăților, mai ales că nu se dovedește că acest refus așa motivat, ar fi numai un pretext făcut de rea credință, ca să mascheze starea de insolvabilitate;

Că deci pentru o jenă momentată și trecătoare cum a fost cea în care s'a aflat apelantul nu se poate lua din oficiu o măsură extremă, declararea falimentului care poate atrage după sine ruina comerciantului;

Pentru aceste motive, admite apelul făcut de D. N. Coconescu în contra sentinței tribunalului comercial No. 979 din '96 pronunțată de tribunalul Ilfov, secția comercială; și dispune ridicarea din starea de faliment a numitului obligându-l a plăti sindicatului falimentului suma de lei 25 și 95 bani ca cheltuieli făcute cu acest faliment.

(ss) At. C. Kivu, M. Paleologu.

OPINIUNE

Sub-semnatul pentru motivele din sentința trib. comercial Ilfov No. 979/96 sunt de părere a se respinge apelul făcut de D. N. Coconescu și a se confirma menționata sentință.

(ss) C. R. Manolescu.

CURTEA DE APEL DIN IAȘI, SECȚIUNEA I

Audiența din 19 Februarie 1896

Președinția d-lui I. BURADA, Prim-Președinte

Decisiunea No. 35

Anton Rohr cu Maria Raubingher

Executarea hotărârilor. — Cum se pot paralisa efectele unei hotărâri. — Dacă se poate paralisa printr'o cerere pe cale principală sau pe calea opozițiunii la executare.

Transacțiune între soți. — Divorț. — Pensie alimentară. — Dacă transacțiunea intervenită între soții ce dupe legile țerei lor nu se pot divorța, dar cari ne mai putend trăi împreună se separă, și prin care soțul se obligă a plăti soției sale o pensie viageră toată viața ei, se poate anula când mai în urmă căsătoria lor a fost desfăcută judecătorește.

1) Efectele unei hotărâri judecătorești, rămasă

definitivă, nu se pot paralisa, printr'o cerere făcută pe cale principală prin care s'ar cere de a nu se mai esecuta acea hotărâre, ci numai printr'o opozițiua la esecutare;

2) Transacțiunea intervenită între soți, ce dupe legea țerei lor nu se pot divorța însă cari nemaî putend trăi împreună se separă, și prin care soțul se obligă și depune un capital pentru ca din venitul lui să se plătească soției sale o pensie viageră pe toată viața pentru ca dinsa să renunțe la veri ce pretențiunii bănești contra soțului său, nu se poate anula pentru că în urmă ar fi intervenit o hotărâre judecătorească care să fi pronunțat desfacerea căsătoriei dintre cei doi soți, într'u cât soțul se obligase să plătească, o pensie viageră soției sale pe toată viața, nu numai pe timpul cât va dura căsătoria.

S'au ascultat: d-l avocat Missir, din partea apelantului Anton Rohr, în susținerea apelului, precum și d-l avocat Voișel, din partea intimatei Maria Raubingher, în combateri.

Curtea deliberând, Avend în vedere apelul făcut de Anton Rohr prin petiția înreg. la No. 515 din 23 Ianuarie a. c. contra sentinței trib. Iași, secția I, No. 10 din 13 Ianuarie 1896 pronunțată asupra acțiunii ce a intentat d-nei Maria Raubingher fosta sa soție pentru bani;

Avend în vedere susținerile părților și actele prezentate;

Avend în vedere că din dosarul cauzei și susținerile ambelor părți se constată că obiectul litigiului este reclamațiunea apelantului Anton Rohr, contra intimatei Maria Raubingher, de a se declara stinsă îndatorirea apelantului de a plăti intimatei 50 lei lunar ca pensie alimentară conform decisei acestei Curți sec. II, No. 151 din 22 Octombrie 1892 și a se anula transacțiunea alimentară intervenită între apelant și intimată înaintea consulatului Austro-Ungar din Iași și prevăzută în protocolul din 6 Iunie 1878 prin care apelantul Rohr a depus suma de 4800 fl. la acel consulat pentru ca din venitul acelu capital să se achite intimatei o pensie viageră pe toată viața, într'u cât prin decisia 41 din 20 Februarie 1895, s'a declarat desfăcută căsătoria dintre apelant și intimată;

Avend în vedere că cererea prevăzută la punctul I al reclamantei, tinzând a nu se mai esecuta decisia acestei Curți No. 151 din 22 Octombrie 1892, prin care apelantul Rohr ca soț a fost condamnat a servi soției sale de atunci intimata de astăzi suma de 50 lei pensie alimentară pe lângă suma prevăzută în transacțiunea din 11 Iunie 1878, într'u cât căsătoria ar fi încetat prin divorțul pronunțat prin decisia acestei Curți No. 41 din 20 Februarie 1895, nu se poate îndrepta la tribunal într'u cât prin ea se tinde a se paralisa efectele citatei decisei care nu poate face de cât obiectul unei opoziții la esecutare când s'ar esecuta, ca atare cu drept cuvânt

trib. ia respins reclamația apelantului din acest punct de vedere:

Având în vedere că nici punctul al doilea din cererea apelantului de a i se anula convenția din 6 Iunie 1878 intervenită între dânsul și intimată nu poate fi anulată pentru motivul că căsătoria ar fi încetat în urma divorțului pronunțat de această Curte secția II, prin decizia cu No. 41 intru cât această convenție nu poate fi considerată ca o simplă convenție alimentară numai pe timpul duratei căsătoriei ci ca o învoială pe tot timpul vieții intimatei în vederea renunțării ei la drepturile patrimoniale rezultând din pretențiile bănești ce ar fi putut avea nu numai din căsătorie ci și din câștigurile bănești ce ar fi avut împreună, cum aceasta rezultă din întregul conținut a acestei convenții și din expresiile *pe viață rentă viageară regularea patrimoniului* renunțarea intimatei M. Raubinger la pretențiile câștigului comun, așa că în intențiunea părților nu a putut fi în momentul contractării numai o regulare provizorie pentru alimentarea soției în timpul căsătoriei, cea ce se confirmă chiar și prin împrejurarea că apelantul la vre un an sau doi după această convenție să și căsătorește și continue înainte a servi intimatei pensiunea viageră convenită, ca atare fiind și din acest punct de vedere reclamațiunea sa rămâne nejustificată și în consecință apelul neîntemeiat.

În baza acestor considerante ce s'au redactat de d-l consilier D. Sofian, Curtea respinge apelul.

(ss) I. T. Burada, G. Dimachi, D. Sofian, N. Volenti

OSEBITA OPINIUNE

Sunt de părere a se admite apelul introdus de Anton Rohr contra sentinței trib. Iași, secția I, No. 10 din 13 Ianuarie 1896, și în consecință a se recunoaște că în urma deciziunii acestei Curți, sect. II, No. 41 din 1895 care declară desfăcută căsătoria dintre Anton Rohr și Maria Raubinger, atât convențiunea intervenită între părți înaintea consulatului Austro-Ungar la 11 Ianuarie 1878 și prin care A. Rohr constituia în favoarea soției sale o pensiune alimentară asigurată prin depunerea unui capital de 4400 florini în mâinile consulatului cât și deciziunea acestei Curți, sect. II, No. 151 din 22 Octombrie 1892 prin care s'a sporit această pensiune alimentară cu suma de lei 50 pe lună sunt și rămân fără efect, motivele sunt că din copriusul convențiunii intitulată transacțiune încheiată între părți la 11 Ianuarie 1878 rezultă în mod neîndoelnic că cauza obligațiunii ce și-o lua A. Rohr de a servi o pensiune alimentară soției sale era nu o intențiune liberală din partea sa, ci regularea de bună voie a îndatoririlor sale rezultând din legăturile de căsătorie, pe care în vederea naționalității lor și a unei legei sub imperiul căria se căsătorise, soții le considerau ca indisolubile, că dacă această pensiune alimentară s'a stipulat pentru tot-d'a-una până la moartea soției, este tocmai că în spiritul părților căsătoria dintre ei nu putea să fie disolvată de cât prin moarte și că până atuncia ei regulau situațiunea lor reciprocă prin o stare de separațiune de fapt pronun-

țată de reprezentantul țerei lor, singură stare admisă de legea lor, care însă nu făcea să înceteze căsătoria și obligațiunile rezultând din ea, că tot în acest sens și din punctul de vedere a obligațiunilor rezultând dintr'o stare de căsătorie care nu putea să fie disolvată de cât prin moarte trebuie interpretată și declarațiunea conținută în actul încheiat între părți și prin care soția renunță la ori-ce pretențiuni de acum și din viitor și în special la pretențiunea în privința câștigului rezultând din viețuirea împreună a soților, căci la încheerea actului părților ne prevăzând și ne putând prevedea disoluțiunea căsătoriei lor de cât prin moarte, nu puteau să convie nici să transigă asupra pretențiunilor lor care s'ar naște prin desfacerea căsătoriei prin divorț.

Că, deci cauza obligațiunii lui A. Rohr ne fiind de cât îndatoririle sale de soț în timpul căsătoriei, această cauză nu mai există intru cât a intervenit o hotărâre judecătorească definitivă și executorie prin care s'a declarat desfăcută prin divorț căsătoria dintre soții Rohr; Că tot ca fără cauză trebuie să înceteze și obligațiunea lui A. Rohr relativă la sporul de 50 lei pe lună, la care a fost condamnat prin deciziunea acestei Curți, secția II, No. 151 din 22 Octombrie 1892, de oare-ce din motivele acestei deciziuni rezultă că condamnățiunea n'a fost pronunțată de cât în vederea stărei căsătoriei și pe timpul duratei căsătoriei; Că Anton Rohr are un interes vădit a face să înceteze efectele atât a convențiunii încheiate cu fosta sa soție cât și a hotărârei judecătorești prin care se recunoaște datoria de alimente și se oprește quantumul determinat prin convențiunea dintre părți;

Că nu există nici un motiv juridic de a-l sili să se expună la o urmărire în executare fie a convențiunii, fie a hotărârei judecătorești și să ceară pe cale de contestațiune la urmărire ceea ce poate cere pe cale de acțiune principală.

(ss) M. B. Cantacuzino.

CURTEA DE APPEL DIN CRAIOVA, SECȚIA II

Audiența de la 18 Februarie 1895

Președenția d-lui C. PLOPUȘOREANU, Membru

Deciziunea civilă No. 43.

Ministeriul Domeniilor cu locuitorii împroprietăriți pe moșia Tismana, cătunul Vânăta.

Fructa. — Posesiune. — Când posesorul câștigă fructele. — Când un posesor este de bună credință. — Dacă locuitorii împroprietăriți ce posedă mai mult de cât li se cuvenea, sunt de bună credință. — Când încetează buna lor credință. — Dacă încetează prin depunerea de către proprietar a hotărâniciei, sau numai când proprietarul face și acțiunea în revendicare o dată cu cererea de confirmare a hotărâniciei.

Solidaritate. — Când există solidaritate.

1) Posesorul câștigă proprietatea fructelor când posedă cu bună credință, și este de bună credință când posedă ca proprietar în puterea unui titlu translativ de proprietate ale cărui vițuiri nu-i sunt cunoscute.

Ast-fel locuitorii împroprietăriți conform legii rurale, chiar când posedă mai mult pământ de cât li se cuvenea dupe lege, însă în limitele ce li s'a fixat

de inginerul ce le-a delimitat acel pământ sunt posesori de bună credință, și simpla depunere de proprietarul pe proprietatea căruia au fost împroprietăriți, a hotărniciei moșiei sale, și în care se arată că locuitorii posedă un prisos de pământ, nu-i face pe locuitorii posesori de rea credință, chiar și atunci când dinșii ar fi făcut contestația la confirmarea acelei hotărnicii.

Numai o acțiune în revendicare din partea proprietarului, făcută conform art. 19 din regulamentul de hotărnicie ar putea deștepta pe locuitorii asupra vițiului posesiunii, de oare ce numai prin o asemenea acțiune se intrerupe prescripțiunile pentru călcări de pământ, și atunci s'ar schimba posesiunea de bună credință în cea de rea credință.

2) Solidaritatea nu poate să existe de cât în virtutea legei sau a unei stipulațiuni exprese.

S'au ascultat: d-l avocat St. Budurescu, din partea Ministeriului Domeniilor, în susținerea apelului, precum și d-l avocat I. Carabatescu, din partea locuitorilor împroprietăriți pe moșia Tismana, intimați, în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra opoziției făcută în termen de Stat prin d-nu avocat public contra deciziunii acestei Curți No. 134/94 prin care i s'a respins ca nesusținut apelul ce a făcut contra sentinței trib. Gorj No. 133/94, văzând deciziunea opoasă și sentința apelată;

Având în vedere susținerea făcută de avocații ambele părți;

Având în vedere că obiectul litigiului consistă în cerea făcută la prima instanța de Stat spre a fi obligați intimați locuitorii împroprietăriți pe moșia Statului Tismana din comuna Tismana, cătunul Vânăta, județul Gorj, ca să 'i plătească suma de 78,500 lei venitul a 157 pogoane și 657 stânjeni pământ pe cari locuitorii l-au stăpânit pe nedrept de la anul 1864 până la 1888;

Având în vedere că astăzi înaintea Curței d-l avocat al Statului și-a restrins cererea în sensul ca locuitorii intimați să fie obligați a plăti venitul pământului numai de la 1882 până la anul 1888 când a fost deposedați; socotit a 20 lei de pogon pe fie-care an, sau să se numească experți, pentru determinarea cuantumului acestui venit;

Având în vedere că Statul își bazează cererea pe dispozițiile art. 485 și următorii c. c., susținând că locuitorii au devenit posesori de rea credință, de la anul 1882 când li s'a comunicat planul și Cartea de hotărnicie a inginerului I. M. Râmniceanu, care a constatat acel prisos de pământ în posesiunea locuitorilor peste ceea-ce li se cuvenea lor după legea rurală, plan și hotărnicie de care dînșii au luat cunoștință, prin faptul că tot atunci au făcut contestație la confirmarea acelei hotărnicii, care li s'a respins prin sentința trib. Gorj No. 80/87 obligând pe locuitorii ca să lase în stăpânirea

Statului prisosul de pământ în sumă de 157 pogoane și 671 stânjeni pământ cât s'a găsit că locuitorii posedă mai mult de către inginerul August numit de trib. ca să verifice lucrarea inginerului hotarnic I. M. Râmniceanu, care sentință s'a și executat în ziua de 2 Septembrie 1888 de către d-nu membru de ședință al trib. Iuliu A. Florian, prin procesul-verbal ce a dresat în acea zi când locuitorii a fost deposedați de acel prisos de pământ, asupra căruia Statul a fost pus în posesiune;

Considerând că din combinațiunea art. 485 și 486 c. civ. rezultă că posesorul câștigă proprietatea fructelor când posedă cu bună credință și că el este de bună credință când posedă ca proprietar în puterea unui titlu translativ de proprietate ale căruia viciuri nu sunt cunoscute;

Considerând că d. avocat al Statului nu contestă și pe lângă aceasta s'a dovedit cu depunerile martorilor propuși de ambele părți și ascultați la fața locului cu ocaziunea cercetării locale ordonată de trib. că locuitorii până la deposedarea lor de către Stat, au stăpânit pământul în limitele în cari li s'a dat la epoca împroprietării de către inginerul delimitator Anton Paschievici și că în acel perimetru intră și prisosul de pământ ce s'a găsit în posesiunea lor;

Că prin urmare locuitorii stăpânind în limitele ficșate de inginerul delimitator, ei sunt considerați ca posesori de bună credință până la proba contrarie;

Considerând că contestația ce locuitorii au făcut la confirmarea hotărniciei moșiei Tismana operată de inginerul Râmniceanu nu era de natură a face ca locuitorii să fie încunoștințați, despre vițul posesiunii, și să-i constituie din posesori de bună credință, în aceia de rea credință, de oare-ce prin acea contestațiune își manifesta credința ce aveau despre serioșitatea titlului posesiunii lor;

Considerând că numai o acțiune de revendicare din partea Statului făcută conform art. 19 din regulamentul de hotărnicie ar fi putut deștepta pe locuitorii asupra vițului posesiunii lor, de oare-ce nu mai prin o asemenea acțiune se intrerup prescripțiunile pentru călcări de pământ, și prin urmare schimbă posesiunea de bună credință în aceia de rea credință, de oare-ce, dacă în materie de hotărnicie, fără o acțiune de revendicare se poate prescrie proprietatea neapărat că și fructele aparțin posesorului;

Considerând că după cum rezultă din sentința trib. Gorj No. 80/87 și după cum ambele părți recunosc, Statul a făcut locuitorilor acțiune pentru revendicarea prisosului de pământ constatat în posesiunea lor tocmai în anul 1887 și dar numai de la această dată buna credință a locuitorilor în privința posesiunii acelui prisos de pământ a încetat, și cum locuitorii au fost deposedați la 2 Septembrie 1888, Statul nu are drept a reclama venitul de cât pentru un singur an adică anul agricol 1887—1888;

Considerând că locuitorii susțin că Statul nu mai poate reclama venitul, nici pentru acest an, de oare-ce a renunțat prin ordinul dat de Ministerul Domeniilor către prefectura de Gorj, ordin transmis primarului comunei Tismana, însă densii nedovedind cu nimic, această afirmațiune a lor simplă nu poate fi luată în considerațiune ;

Considerând însă că în adevăr Statul nu poate pretinde venitul pământului nici pentru acel an pe un alt motiv invocat de locuitori, acela adică că Statul a reclamat venitul de la toți locuitorii în mod solidar, și solidaritatea nu poate să existe de cât în virtutea legii, sau a unei stipulațiuni exprese casuri care nu există în speță ;

Considerând că nici indivisibilitatea datoriei prevăzută de art. 1062 c. civil și invocată de Stat, nu și poate avea locul în cazul de față, de oare-ce după legea rurală locuitorii foști clăcași trebuie să posedeze o cantitate de pământ determinată după categoria din care fac parte și d-l avocat al Statului nu a dovedit că locuitorii au stăpânit în indivisiune pământul pe care densii au fost împroprietăriți, cas în care numai datoria ar fi indivisibilă ;

Considerând că nu este fondat nici argumentul tras de d-l avocat al Statului din art. 75 pr. civ. al. 9 după care în materie de hotărnicie, locuitorii împroprietăriți prin legea rurală, se vor chema prin o singură citație colectivă la hotărnicile vecinilor, dacă nu vor fi esiți din indivisiune de unde d-l avocat al Statului ar voi să deducă că dacă intimați a fost citați prin o singură citație colectivă, ei se găsesc în stare de indivisiune, însă nu a probat această stare de indivisiune, și dacă locuitorii vor fi fost reu citați prin o citație colectivă, aceasta este o chestiune de procedură a cărui nulitate s'a acoperit o dată ce părțile au primit să discute fondul procesului ;

Considerând căci nici quasi delict din partea locuitorilor nu există în speță după cum a susținut d-l avocat al Statului, pentru ca densii să fie obligați solidar la despăgubire conform art. 1003 c. civil de oare-ce locuitorii au stăpânit prisosul de pământ în virtutea unui titlu adică actul de delimitare ;

Că dar opoziția și apelul Statului ne fiind fondate urmează a fi respinse.

Pentru aceste motive redactate de d-l consilier M. Economu, Curtea, respinge opoziția făcută de Stat contra decisiunii Curții, No. 134/94.

(ss) C. Plopușoreanu, G. D. Bildirescu, C. Valimărescu și M. Economu.

OPINIUNE

Având în vedere apelul făcut de Stat contra sentinței trib. Gorj No. 134/94 prin care i s'a respins cererea de a i se acorda venitul a 157 pogoane și 671 stânjeni pătrați, ce pe ne drept a fost perceput de locuitorii împroprietăriți pe vatra monastirei Tismana din cătunu

Vânăta, de la anul 1874—1888, când li s'a luat acel teren din posesiunea acelor locuitori de către Stat ;

Având în vedere susținerile părților și actele prezentate de dăsele ;

Considerând că din toate desbaterile urmate, rezultă că Statul făcându și hotărnicia moșiei Vatra Tismana la anul 1874, prin inginerul Râmniceanu, a constatat că locuitorii împroprietăriți în cătunu Vânăta posed 157 pogoane și 671 stânjeni pătrați, mai mult de cât li se cuvenea dupe legea rurală din 1864, că la anul 1882 cerend confirmarea acelei hotărnicii a comunicat planul și hotărnicia inginerului Râmniceanu locuitorilor din Vânăta, care opunându-se a făcut contestație susținend că nu posedă densii mai mult pământ de cât acel ce li s'a dat conform legii rurale, că tribunalul făcend o expertisă a constatat de adevărată cererea Statului, și în urma cererii de revandicare i s'a acordat Statului acest teren, apoi la 1888 Statul a fost pus în posesiunea aceluși teren, în urmă Statul a cerut de la locuitori a i restitui fructele percepute de la 1874 și trib. Y-a respins cererea considerand pe locuitori de bună credință, Statul în apel și-a redus cererea la 1882, cerend ca locuitorii numai de la această dată să fie obligați la restituirea fructelor până la anul 1888 ;

Avend în vedere obiecțiunile ce fac locuitorii și care consist : 1) Că densii au fost de bună credință, și a posedat în virtutea unui titlu translativ de proprietate, și conform art. 486 c. civ., nu datorează fructele, că densii n'au putut cunoasce vițiul titlului posesiunii lor de cât numai în urma acțiunii în revandicare ce le-a intentat Statul în anul 1887, când numai s'a conformat dispozițiunii art. 19 din regulamentul de hotărnicie, și al 2) că densii nu pot responde solidar unii de faptul altora, de oare-ce solidaritatea trebuie să resulte dintr'o convențiune, sau să fie declarată de lege ceea ce în speță nu există.

În privința primei obiecțiuni :

Avend în vedere dispozițiile art. 485, 486 și 487 din c. civ. ;

Considerand că din toate aceste dispozițiuni rezultă că dacă cine-va posedă un lucru de bună credință și în virtutea unui titlu translativ de proprietate, nu este ținut la restituirea fructelor percepute, că dacă însă în urmă a cunoscut vițiile titlului posesiunii sale din acel moment încetează de a fi de bună credință și prin urmăre de la această epocă este ținut la restituirea lor.

Că ast fel dar cunoscința vițiului unui titlu nu este de cât un fapt care ca atare se poate proba cu ori-ce fel de probe din cari el ar resulta ;

Considerand că în speță locuitorii împroprietăriți în cătunu Vânăta, de și de la anul 1865 de când au fost împroprietăriți a avut un titlu translativ de proprietate și a fost de bună credință, însă această bună credință a lor că ceea ce posed era prevăzut și în titlu lor, a încetat din momentul comunicării planului și hotărniciei inginerului Râmniceanu la anul 1882 de oare-ce densii în urma acestei comunicări a făcut contestație susținend că ei nu posed mai mult de cât conform dreptului lor dupe legea rurală, susținere ce s'a dovedit judecătorește că nu era adevărată ;

Considerand că ast-fel fiind, din momentul ce densii

ați făcut contestație, ați fost puși în cunoștință prin comunicarea planului inginerului Râmniceanu, că determinarea dreptului lor pe fața pământului de inginerul Paschevici nu era conformă cu dreptul lor după legea rurală, și astfel nu mai pot invoca necunoștința acestui fapt, și apoi nu pot susține că tocmai prin contestațiune și mențineau buna credință, căci ce făceau dânsii prin această contestație alt-ceva de cât că, opuneau la încunoștințarea [ce li se făcuse despre viciul titlului lor, pe lângă aceasta, dacă ar fi adevărat acest fel de argumentație, apoi chiar când ar fi fost acționați în revendicare, totuși ar zice că opunându-se la acea acțiune și-au menținut buna credință a lor că nu ați știut că titlu le este viciat ceea-ce legea nu permite;

Considerând că argumentația ce trag dânsii din art. 19 regulamentul de hotărnicii, nu este fondată, de oare ce prin acest text se declară că prescripțiunea nu se întrerupe dacă nu se face acțiune în revendicare, iar nici de cum că nu se poate transforma buna credință în rea credință prin nici un alt mijloc de cât prin acela al acestei acțiuni ceea ce nici nu se poate zice pentru cuvântul că fiind un fapt, el se poate dovedi cu orice mod de probațiune;

Că astfel dară prin faptul comunicării planului și hotărnicii inginerul Râmniceanu prin acela al facerii contestațiunii în anul 1882, dânsii au avut cunoștință de la această epocă că titlu lor e viciat în aceia că dânsii posed în mai mult cu 157 pogoane și 671 stânjenii patrați de cât li se cuvenea după legea rurală, și ea atare de la acea epocă erau de rea credință în posesiunea lor.

În privința celei de a doua obiecțiuni:

Având în vedere dispozițiunile art. 998 următorii și 1003 din codul civil;

Considerând că din aceste texte rezultă că ori-ce faptă a omului care cauzează altuia prejudiciu este ținută al repara acela din a căruia greșală sau ocazionat;

Că astfel dar această faptă a omului fie cu voință, fie fără voință, care cauzează altuia, un prejudiciu este un delict civil și acela care îl comite este obligat a repara dauna cauzată prin acel delict, că dacă însă acel delict s'a comis de mai mulți, toți sunt ținuți în mod solidar a repara dauna cauzată;

Considerând că în specie, locuitorii înproprietării în cătunu Vânăta de la anul 1882 cunoscându-și viciul titlului posesiunii lor și posedând încă acel teren de 157 pogoane și 671 stânjenii patrați, prin acest fapt al lor, au comis un delict civil în dauna statului și ca atari ei sunt ținuți în mod solidar la repararea daunei, conform art. 1003 c. civil;

Că argumentația lor, cum că ei posedau în virtutea unui titlu nu este fondată, căci cum ar mai putea dânsii susține că pentru terenul câștigat de Stat și luat din posesiunea lor, avea un titlu, când dânsii cum s'a zis mai sus făcând contestație la 1882 contra confirmării hotărniciei au fost puși în cunoștință că posesiunea lor este viciată față de acel teren pentru care nu puteau, avea veri-un titlu;

Că astfel fiind și această obiecțiune este nefondată și deci apelul statului ca fondat câtă a se admite, în sensul că locuitorii înproprietării pe moșia Tismana

cătunul Vânăta, județul Gorj să fie obligați a plăti Statului venitul a 157 pogoane și 671 stânjenii patrați pământ cu începere de la 1882 până la 1888 în care scop să se facă o expertisă pentru determinarea cantitativului aceluși venit,

(ss) I. Urdăreanu.

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI, SECȚIA I

Președinția d-lui G. C. ȘIȘMAN, Prim-Președinte

Audiența de la 18 Iunie 1896

Deciziunea comercială No. 28,

Alexandru Ion cu Societatea comercială de construcțiuni Macedo-Română

Faliment. — Care sunt condițiunile cerute pentru ca o persoană sau societate să fie declarată în stare de faliment.

Faliment. — Societate. — Dacă o societate comercială sau directorul său, trebuie declarată în stare de faliment, pentru datoriile contractate de director în numele societății, în baza puterii ce are de la societate. — Faliment. — Societate. — Dacă o societate comercială se poate declara în stare de faliment și după ce a fost desființată.

1) Pentru ca o persoană, sau o societate, să poată fi declarată în stare de faliment, se cere două condițiuni: a) Calitatea de comerciant a acelei persoane sau societăți, și b) încetarea plăților pentru datoriile comerciale,

2) Când directorul unei societăți comerciale contractează datorii ca director al acelei societăți, în baza însărcinării ce are de la asociați, prin aceasta nu se obligă el personal, ci obligă societatea, și nepălată la termen a acelor datorii, nu atrage declararea în stare de faliment a directorului, ci a societății.

3) O societate comercială chiar desființată se poate declara în stare de faliment,

S'au ascultat: d-l avocat G. Gamulea care a asistat pe apelantul Alexandru Ion, în dezvoltarea apelului, precum și d-l avocat C. G. Cocias, care a asistat pe intimatul Constantin Nicolovici, Nicolae Stavru, Cristu Anastase Cochi și Anastase Dumitru, membrii societății macedo-română de construcțiuni, în combatere.

Curtea deliberând,

Având în vedere apelul făcut de Alexandru Ion contra sentinței tribunalului Brăila cu No. 76/96;

Ascultând părțile în conclusiuni;

Având în vedere actele prezentate de părți;

Având în vedere că acest proces are de obiect cererea făcută de reclamantul Alexandru Ioan, de a se declara în stare de faliment, atât Societatea comercială numită Compania de Construcțiuni Macedo-Română, formată între Constantin Nicolovici, Nicolae Stavru, Anastase Dimitrie și Christu Anastase Cochi, cât și acești societari personali;

Având în vedere că apelantul în susținerea acțiunii și pentru a stabili calitatea sa de creditor, a prezentat următoarele titluri de creanță: 1) Contractul de vânzare cu data de 3 Iulie 1892, prin care C. Nicolovici, în calitate de Director al Companiei de construcțiuni Macedo-Română îi vinde 500.000 cărămidă cu preț de

11.000 lei, bani ce i-a primit vânzătorul în momentul contractării și pe care nu i-a mai restituit; 2) Sentința trib. Brăila cu No. 134/92 prin care C. Nicolovici este condamnat în calitate de Director al Societății la plata sumei de 11000 lei, prevăzută în menționatul contract de vânzare și 3000 lei daune, 3) Sentința trib. Brăila No. 217/93 prin care se admite în parte opoziția lui Nicolovici, reducând daunele la 1500 lei și se menține celelalte dispozițiuni, 4) Decisiunea acestei Curți, secția II No. 39/93 prin care respinge apelul lui C. Nicolovici și al 5) Tabloul de ordinea creditorilor făcută de judele-comisar al tribunalului Brăila prin care apelantul Al. Ioan, a trecut între creditorii Societății cu sumele prevăzute în menționatele decisiuni fără contestație din partea intimatilor;

Având în vedere că partea intimată la această reclamațiune opune următoarele motive: Că n'a existat nici o societate comercială numită Compania de construcțiuni Macedo-Română de oare-ce la tribunal s'a înregistrat firma socială sub denumirea de Constantin Nicolovici, Nicolae Stavru, Anastase Dumitru și Christu Anastase Cochi et Comp., că nu s'a obținut contra acestei firme înscrise nici o sentință definitivă condamnatoare la vr'o sumă de bani, că nu se prevede prin înscrierea firmei cine din asociații avea semnătura, că contractul de vânzarea cărămidei nu s'a încheiat în numele firmei sociale și că acțiunea în care s'a pronunțat sentința menționată a fost intentată contra lui Constantin Nicolovici, ca Director al Societății și pe când se judeca acea acțiune societatea era disolvată;

Considerând că după art. 695 cod. com. care se aplică și la societăți, pentru ca să poată cine-va fi declarat în stare de faliment să cere două condițiuni 1) calitatea de comerciant, 2) încetarea plăților pentru datorii comerciale;

Considerând că rezultă din contractul constitutiv că numita societate este comercială, că părțile n'au contestat că creanța pe care și întemeiază apelantul cererea este comercială; că de alt-mintrelea starea de încetare de plăți se vedește din tabloul de ordinea creditorilor mai sus menționat prin care se repartizează tot activul societății și neputându-se acoperi creanțele să de creditorilor numai o sumă în proporție cu creanțele lor;

Considerând că de și intimatul obiectează că contractul de vânzare din care derivă creanța, nu leagă pe societate;

Considerând însă că prin contractul cu data 31 Decembrie 1891 formându-se între intimat și societate în nume colectiv prin art. 2 se stipulează că s'a numit Constantin Nicolovici, ca director al societății care va avea drept a contracta în numele societății și a primi sumele contractate;

Considerând că în virtutea acestei clauze Nicolovici ca director al societății, numită compania de construcțiuni Macedo-Română, prin actul de vânzare cu data 3 Iulie 1892 vinde apelantului Al. Ioan 50000 cărămizi cu preț de 11000 lei, declarând prin act că a primit suma arătată de bani;

Considerând că numitul director al Societății Macedo-Română, nefiind consecințe a preda apelantului că,

rămida vândută, a fost acționat în judecată în atare calitate și prin sentința No. 134/92, trib. Brăila l'a condamnat în lipsă, ca în calitate de director a societății menționată să plătească suma de 11000 lei ce a primit ca preț al cărămidei vândute cu procente plus 3000 lei daune;

Că Constantin Nicolovici făcând opozițiune tribunalul prin sentința No. 277/93 reformă prima sentință, numai în cât privește cuantumul daunelor, reducându-le la suma de 1500 lei;

Că menționatele sentințe au rămas definitive prin respingerea apelului făcut de Constantin Nicolovici prin decisiunea acestei Curți No. 39/93;

Considerând că de și intimații a cerut la tribunalul Brăila înscrierea firmei comerciale sub denumirea de Constantin Nicolovici, Nicolae Stavru, Christu Anastase Cochi și Anastase Dumitru & Comp., fără să arate că firma socială are denumirea de Compania de Construcțiuni Macedo-Română, însă acest fapt este fără importanță în cauză, și nu se poate deduce că firma înscrisă la tribunal ar fi alta de cât aceea din contract, de oare-ce intimații prin petițiunea dată la tribunal pentru înscrierea firmei, declară că au între dânsii contract de asociațiune autentificat de trib. Brăila și care contract este acela prin care dânsii au format societatea numită Compania de Construcțiuni Macedo-Română;

Considerând că coasociatul Constantin Nicolovici, a avut calitate d'a se obliga în numele societății, de oare-ce prin contractul de asociațiune, societarii îl institue ca director al societății dându-i dreptul d'a contracta în numele societății și a primi bani;

Considerând că prin sentința No. 134/92 Constantin Nicolovici, fiind condamnat la plata sumei de 11.000 lei și daune în calitate de director al societății numite Compania de Construcțiuni Macedo-Română, și dacă numitul făcând opozițiune în contra menționatei sentințe, n'a declarat că face opozițiune în calitate de director, nu se poate zice că contra societății nu s'a obținut nici o sentință condamnatoare, de oare-ce Nicolovici prin prima sentință fiind condamnat ca director al societății, se înțelege că nu putea să facă opozițiune în numele său personal ci tot ca director al societății în care calitate a figurat și înaintea tribunalului când s'a judecat opozițiunea;

Că chiar de s'ar înlătura sentințele menționate întru cât apelantul Al. Ioan nu învoacă ca titlu de creanță numai acele hotăriri că și actul de vânzare în temeiul căruia a fost înscris în tabloul de repartiziune făcută de judele-comisar al tribunalului Brăila.

Că, în virtutea aceluși tablou apelantul și-a primit din creanța sa suma de lei 4.348 lei, fără ca intimații să facă ver-o obiecțiune, prin urmare opunerea ce dânsii o fac astă-zi este fără temei;

Considerând că de și când s'a pronunțat sentințele arătate, societatea comercială formată de intimat și, nu mai exista, de oare-ce dânsii prin contractul autentificat de tribunalul Brăila sub No. 41/92, a trecut toate drepturile societății către Victor Țifei, rezultă însă din art. 702 cod. comercial care se aplică și la societăți, că o societate chiar desființată se poate declara în stare de faliment;

Că dar fiind constatat, că intimații care a format societatea comercială sub denumirea de Compania de Construcțiuni Macedo-Romană, au încetat plățile, urmează a se declara în stare de faliment atât menționata societate cât și intimații, Constantin Nicolovici, Nicolae Stavru, Atanasie Dumitru și Christu Anastase Cochi ;

Că dar apelul este fondat.

Pentru aceste motive, Curtea admite apelul, reformează sentința tribunalului Brăila No. 76/96, și declară în stare de faliment atât societatea comercială numită Compania de Construcțiuni Macedo-Română, formată dintre Constantin Nicolovici, Nicolae Stavru, Anastase Dumitru și Christu Anastase Cochi, cât și pe acești societari personali.

(ss) G. C. Șișman, A. Abgarovici, I. Bălțeanu.

INFORMAȚIUNI

Compunerea Curței de Apel Galați

În ziua de 2 Septembrie 1896, Curtea din Galați întrunindu-se pentru deschiderea anului judecătoresc sub președenția Domnului Prim. Președinte G. Șișman, D-l Procuror General I. Bastachi, a pronunțat un important discurs de deschidere: Secretul scrisorilor, pe care promitem a 'l publica în curând, dupe care procedându-se la formarea secțiunilor, conform legii noi, secțiunile Curței s'au compus ast-fel :

SECȚIUNEA I

Domnul G. Șișman,	Prim Președinte
» G. Tanoviceanu	Consilier
» I. Bălțeanu	»
» G. Stoicescu	»
» Fr. Papp	»
» Spiridon Stătescu	»

SECȚIUNEA II

Domnul Elef. G. Economu,	Președinte
» Ad. Abgarovici,	Consilier
» Panait Ionescu	»
» Michail Beștelei	»
» Victor Râmnicăeanu	»
» Alex. Dobriceanu	»

Camera de punere sub acuzare s'a compus ast-fel: Panait Ionescu, Președinte, Alex. Dobriceanu și Sp. Stătescu, membri.

Parchetul: D-nul I. Bastachi, Procuror-general; d-nii G. Raicoviceanu și Leon Crupenschi, procurori de secțiuni; primul va lua concluziuni la secția I, iar secundul la secțiunea II.

Compunerea Trib. Covurlui

SECȚIUNEA I

D-nul G. Tăslăuanu,	Prim-președinte.
» D. G. Buzdugan,	Membru
» Matheș Balș,	Supleant.

SECȚIUNEA II

Domnul C. Alevra,	Președinte
» N. Drăgănescu,	Membru
» I. Cămpineanu,	Supleant
» Părăianu-Cuca,	Sindic

*

Compunerea Curței de Apel Iași

SECȚIUNEA I

Domnul I. T. Burada,	Prim-președinte
» Eugeniu Donici,	Membru
» M. Șuțu,	»
» G. Roiu,	»
» Al. Hina,	»
» M. B. Cantacuzin,	»

SECȚIUNEA II

Domnul I. I. Vrânceanu,	Președinte
» Gh. Dimachi,	Membru
» M. Grigoriu,	»
» D. Porfiriu,	»
» N. Volenti,	»
» D. Sofian,	»

*

Camera de punere sub acuzare s'a compus ast-fel: Gh. Dimachi președinte; M. Șuțu și N. Volenti membri.

*

Compunerea Trib. Iași

SECȚIUNEA I

D-nul D. Vidrașcu,	Prim-președinte
» I. Ghika,	Membru
» G. A. Drăghici,	Jude-Instructor
» Emandi,	Supleant

SECȚIUNEA II

D-nul D. G. Maxim,	Președinte
» C. Grigoria,	Membru
» I. Corjescu,	Jude-Instructor
» C. Crupensky,	Supleant

SECȚIUNEA III

D-nul T. Criveț,	Președinte
» S. Zaharescu,	Membru
» C. Sculi,	Jude-Instructor
» Al. Gane,	Supleant

Camera de punere sub acuzare a Curței de Apel București respingând opozițiunea făcută de Domnul Procuror General de pe lângă acea Curte în afacerea d-nei Șteiner, a stabilit și cu această ocazie că ordonanța judecătorului de instrucțiune relativă la punerea în libertate a unui prevenit, nu poate fi atacată cu opozițiune.

Joi, 19 Septembrie curent, deputații și senatorii italieni cari au luat parte la conferințele de la Peșta, și cari vin și la noi în țară, vor visita palatul justiției.